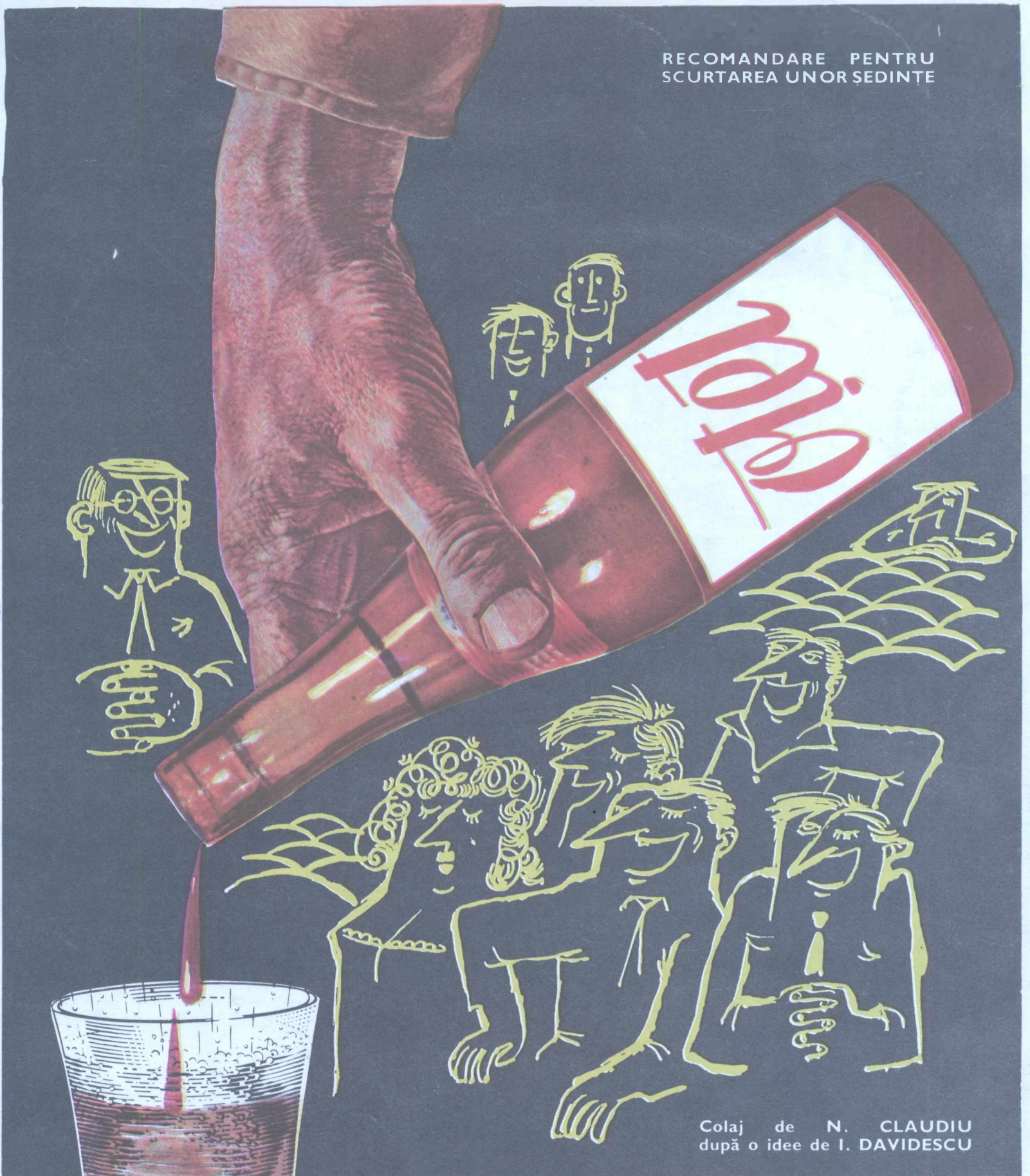

RECOMANDARE PENTRU
SCURTAREA UNOR ȘEDINȚE

Colaj de N. CLAUDIU
după o idee de I. DAVIDESCU

Biblioteca Culturală
Regională
Hunedoara-Deva

urziada

ANUL XIX • Nr. 17 • 15 SEPTEMBRIE 1967 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

În funcție de comandă

Propun soției mele:

— Draga mea, ce-ar fi să luăm astăzi prinzul în oraș. În felul acesta vom fi amindoi mulțumiți: tu fiindcă o să faci pauză pe linie de aragaz, eu fiindcă o să fac o pauză pe linie de rasol cu cartofi semi-fierți.

Și eu și Marioara ne-am declarat de acord și iată-ne la restaurant. Am luat loc la o masă și îndată s-a apropiat de noi un ospătar purtând un șervet imaculat pe braț. A salutat distins și a executat o asemenea plecăciune încât puteam să jur că l-a lovit o subită criză de sciatică. A rămas câteva clipe în chip de turnul din Pisa, și, cînd a revenit la verticală, mi s-a adresat:

— Cu ce vă servim pe dumneavoastră și pe domnița?

Pe domnița, adică pe nevastă-mea. Eu nu-i mai spuseseam domniță de la logodnă, iar șmecherul o reprofilase în Sophia Loren. Își cunoștea omul meseria și punctele sensibile ale onor clientelor. Marioara s-a îmbujorat și, în cinstea acestor bujori, am comandat mai întii două coniacuri.

— Cîte stele? a întrebat elegant ospătarul. Cînd a auzit că e vorba de coniac cinci stele l-a cuprins un al doilea acces de politețe sciatică. Din această poziție a continuat:

— Și ca «entrée?» Manciuuria, ciuperci, pui de baltă?...

— Manciuuria și pui de baltă, a adăugat solemn proaspăta domniță, blindă și suavă ca-n Bolintineanu.

Ospătarul a simțit imediat că sîntem clienți «grași». Și crizele de sciatică continuau după fiecare comandă. Coniacul cu lumbago, Manciuuria cu reumatism, vermut cu spondiloză. Dacă-l observai din depărtare, jurai că e la un curs de gimnastică suedeză.

— Ce băuturi doriți? Servim vinul casei, dar avem și un vin bun.

— Din cel bun.

— Iar domniței îi recomandăm un vin ușor, dulceag.

Domnița, cu pui de baltă în ea, a acceptat, înțelegătoare, sugestia și în clipa următoare ospătarul chemă spre fundul sălii:

— Giony!

Dintr-un colț retras apărură imediat Giony, în chip de piccolo, și prinse a deretica, a rîndui și a lustrui masa la care ne aflam de parcă vroia s-o pună în vinzare. Farfurii mari, mijlocii și mici, cuțite și furculițe strălucitoare și din nou farfurii se înșirau în fața noastră, într-un ritm amezător... Parcă erau farfuriile zburătoare.

Îmi șoptește domnița mea:

— Dragă, să știi că te-au numit director la Trustul de alimentație publică și tu habar n-ai!...

Ospătarul, între două temenele, nota distins specialitățile următoare. Cînd am terminat masa ne-a urat un «să vă fie de bine!» atît de sincer încît îmi trecuse și colita. Nu ne-a lăsat inima și i-am lăsat ceva în mîină ca să-i fie și lui «de bine»... Ne-a condus pînă la ușă, iar din prag a adăugat: «Mai poftiți pe la noi!»

Și am mai poftit pe la ei după vreo două săptămîni. A venit înspre noi cu sciatica gata pregătită ca să nu aibă timpi morți și începu recitalul:

— Cu ce specialități vă servim pe dumneavoastră și pe domnița?

— Cu crenvurști! am replicat eu sec.

Sciatica îi trecu subit. Se înălță ca un brad de munte. Ne privi uluit și continuă:

— Avem manciuria, ciuperci și...

— Crenvurști aveți?

— Este crenvurști!

Pronunță cuvîntul «crenvurști» cu un asemenea dispreț de parcă erau fierți în untură de pește...

— Și ca «intrare» ce vă servim?

— Păi am spus: crenvurști. Unul o să fie ca intrare, celălalt ca ieșire.

— Și cucoana dumitale? Mîincă și ea?

Fosta domniță, decăzută din drepturi din cauza crenvurștilor și retrogradată pe post de «cucoană», îngălbeni. I se părea că are în fața ei nu pe ospătarul distins care servea pui de baltă înotînd în coniac cinci stele, ci pe șeriful din Arkansas la interogatoriu.

Apoi ospătarul continuă grăbit:

— Și băutura? Vinul casei ori...

— Bere!

Pesemne că mă întrecusem cu gluma. Am simțit că-l treceau frisoane. Ospătarul luă în mîini șervetul și începu să curețe grăbit masa pînă cînd cele aproximativ 250 grame de resturi de pîine, de mucuri și de sare ne acoperiră temeinic hainele. După aceea se răzgîndi și strigă spre fundul sălii:

— Ioane! Poștește aici! Ți-au picat clienții!

Și apărură Ion. Era Giony de acum două săptămîni. Pesemne însă că berea nu se servește cu Giony. Berea merge numai pînă la nivel de Ion...

Ca să vezi ciudățenie medicală. Coniacul cinci stele, Cotnarul și specialitățile la carte provoacă sciatica! Pentru ca să scapi de sciatică se recomandă o cură de bere și de crenvurști. Iar medicii, naivi, recomandă aspirine și băi de nămol!

Săptămîna viitoare mă duc din nou la restaurant. Încă nu știu ce-o să comand. Un meniu à la Giony sau unul à la Ion...

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din „constatările unei muște”

● Poate să mă calomnieze cît o vrea Cutăreasca, dar eu nu sînt rea de muscă ca dumneaei.

● Toți bărbații sînt niște bărzăuni.

● Într-o zi m-am trezit aviatoare. Adormisem pe o aripă de avion.

● Nimic nu mă liniștește mai mult decît un om pe care pot să-l enervez.

● Cel mai bun vin din lume este Muscat. Și cel mai mare scriitor de pe glob este Tudor Mușatescu.

● E adevărat că mă ocup și cu agricultura.

Dovadă «Musca la arat», fabula domnului de La Fontaine.

● Mare brînză că albina face miere. Să facă și pistrui pe ferestre dacă poate.

● Oamenii susțin că sîntem, noi muștele, și inutile și primejdioase. Mă rog! De ce nu ne mîincă dacă vor să scape de noi?

● Omul este cel mai al dracului insecticid.

● În materie de hrană, sîntem totdeauna bine aprovizionate. Găsim Alimentație cu autoservire pe toate maidanele.

● E destul să bizii pe nasul unui general

care studiază ofensiva de a doua zi, ca să piardă bătălia.

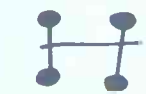
● Scriitorul nostru preferat este pamfletarul. Fiindcă știe să... muște.

● Cînd suferi din dragoste, bizii toată ziua.

● Păi, dreptate e asta? Pe noi ne dați afară din casă și ploșnițele locuiesc la hotel.

● Albina e satirică: înțepă. Eu am numai umor: pișc.

● Cei mai buni boxeri din lume sînt de categorie «muscă».

Se spune despre Hipocrat
C-a fost un medic talentat
De vreme ce înțelegea
Pe oamenii ce-i vindeca
(Adică îi analiza)
El intuia cum se curvine
Hotarul dintre rău și bine
Găsind organice carențe
Printre principii și esențe
Și infiltrându-se ușor
Sub pielea pacienților.
Știa când boala este boală
Și n-avea nici o îndoială
Când un petrecăreț elin
Cu burta doldora de vin
I se plîngea într-un suspin
Că i se-rvîrte scăfîrlia
Și-l deranjează astenia.
Pe-acest «bolnav» îl trimetea
Acasă la nevastă-sa
(Fără de scutire medicală)
Să doarmă tun pînă se scoală.

Avem și noi un Hipocrat¹⁾
Dar, cică, mai evoluat
Deoarece se povestește
Că-n primul rînd se pregătește
Cu dibăcie și talent
Să-l înțeleagă pe client.
Mastică, țuică, turburel
Și-un kilogram de Otonel
Îl stimulează-n chip masiv
Ca să devină receptiv.
Și-atunci el diagnostichează
Mai concesiv ca-n stare trează
(O stare despre care-i clar
Că el o are foarte rar).

— Am laringită, sînt aphon...
— Vezi dacă bei fără sifon!
Răspunde prompt, edificat
Modernul nostru Hipocrat.
— Mă doare capul, simt că-mi crapă...
— Ce bei la masă?

— Numai apă!
— Apa nu-i bună nici în cizme
Se recomandă doar la clizme.
Îa-ncearcă o Fetească rece
Să vezi migrena cum îți trece!
— Eu simt că... hîc... mi-e foarte rău
— De ce Gheorghîț?²⁾

— De trăscau!
Am consumat vre-o două kile...
— Ține-o scutire pe cinci zile.
În cazurile-acestea leacul
Cel mai puternic e coniacul
Te limpezeste-ntr-un minut
Și poți s-o iei de la-nceput...
*

Îa spune care mai ești beat,
Te-așteaptă nenea Hipocrat
(El singur poate să priceapă
Disprețul «nobil» pentru apă)
Să-ți dea imediat scutire
Precum ca să-ți revii în fire,
Dormind trei zile în iatac
Cu limpezire de coniac.
Hai fraților veniți urgent
Și profitați cât e prezent,
Că săptămîna viitoare
Se-nfundă într-un beci de vie
Și cine știe
De s-o mai ține pe picioare.

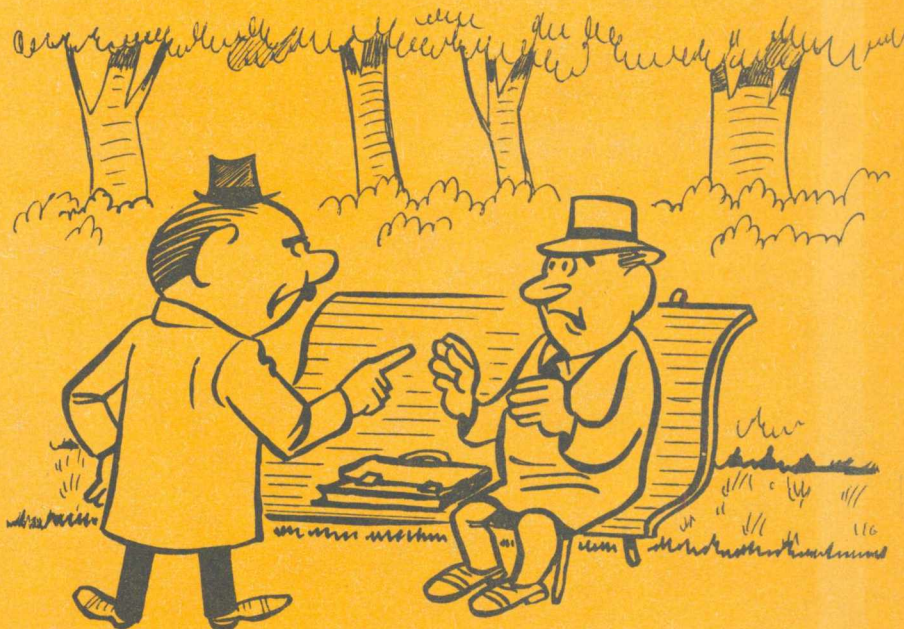
MIRCEA PAVELESCU

1) Medicul Mircea Stîrc, actualmente la policlinica Ferentari din București. Cele de mai sus s-au petrecut la policlinica Uzinelor «Vulcan».

2) Gheorghe Buga, salariat al Uzinei «Vulcan».

— L-am chemat în judecată. Îmi bea pensia alimentară.

— Te-am prins: chiulești în orele de serviciu!
— Dumneavoastră m-ați învoit.
— Te-am învoit ca să-mi scoți hainele de la croitor, nu să te distrezi în parc.

ANTON AVRAM

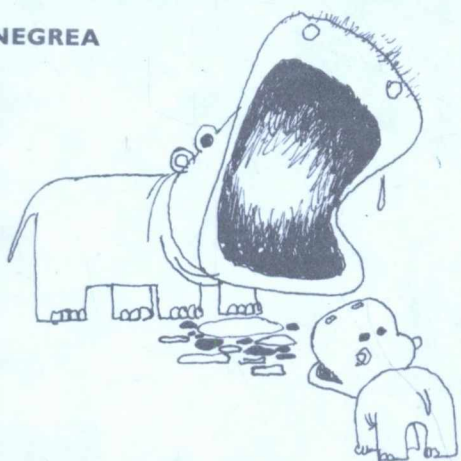

POMPILIU DUMITRESCU

— Așa că... vezi ce faci!! Și să-ți intre bine în cap că... nu mai sînt în postul ăla de anul trecut!!!...

D. NEGREA

— Tata zice că ai fi o femeie frumoasă, dar ai gura prea mare...

MIHAIL JOLDEA

- Dragă Mitică...
- Nimic.
- Stai, omule! Eu nu susțin să fii îngăduitor cu cei care greșesc... dar trebuie să constați și gravitatea greșelii...
- Fleacuri. Subalternii mei...
- Subalternii tăi? Tu ai ajuns să ai subalterni?
- Bineînțeles (pauză). Știi ce s-ar întîmpla cu întreprinderea dacă aș pleca?
- Ce s-ar putea întîmpla? Ar numi pe altcineva.
- N-ar numi pe nimeni fiindcă ar muri!
- Cum să moară, Mitică?
- Bine! Așa cum moare un om. Gifție,

INCOERUȚA

respiră greu, intră în comă și gata!

— Ce vorbești, Mitică! Ce funcție ai tu în întreprinderea asta gata de deces în cazul plecării tale?

— Șef de serviciu!

— Măi să fie! Da' ce ai vreo diplomă?

— Fleacuri, Costică! Marile valori nu sînt promovate de o diplomă. Parcă Cezar a avut vreo diplomă și uite că a cucerit lumea. Altfel ajungea ca tine economist.

— Totuși ca să fii șef de serviciu...

— Lasă, Costică... n-am stat eu cu miinile în sin! Îmi vorbeai de îngăduință... ei bine, cuvîntul ăsta nu există la mine în întreprindere. Trebuie să fii mină de fier altfel nu merge. Să-i fi văzut pe la ședințe cum se ridicau, cum aveau păreri...

— Și acuma?

— Nu mai au păreri în afară de ale mele.

— Și merge?

— Ca pe roate!

Au încercat ei să-mi intre pe sub piele mai ales cei ce sînt susținuți, dar eu ca Clemențiu... incoruptibil!

— Robespierre, Mitică, era incoruptibil, celuilalt i se spunea «Tigrul».

— Tot tipicar ai rămas, Costică! Nu știu decît buchea cărții...

— Și totuși am auzit că ai fi avut un scandal cu unul care avea o vie... nu mai știu bine, ori tu te-ai dus la vie, ori via a venit la tine...

— Fleacuri, Costică! Mi-a adus unul cîteva kilograme de struguri... eu gospodar, cum mă știu, am făcut din ei vin... vreo 50—60 de kg. Bineînțeles că subalternii turbau... mă știau incoruptibil și au vrut să mă dărime, mai ales ăia cu proptele, dar nu le-a mers! I-am pus cu botul pe labe!

— Pe urmă s-a mai auzit că mașina întreprinderii îți căra diferite lucruri din provincie și că s-au rupt arcurile de greutate...

— Minciuni, Costică! Șoferul mi-a adus un termometru de la soacră-mea, că îmi era nevasta bolnavă...

— Că ai fi avut scandal cu o secretară...

— Eu? Nu le-ar fi rușine! Era o secretară bătrînă care d-abia mai bătea la mașină. Mie îmi trebuia o fată «spirt» nu altceva... zeci de adrese... dă-ți seama!

— Și ai găsit fata «spirt»?

— Te cred!

— Merge?

Balada nasului

Din vremi străvechi, din preistorie
Și pînă-n timpurile noastre,
Urmînd o lungă traiectorie
Prin depărtările albastre,

Vijelios ca o cometă
Ce-n veci n-a cunoscut popasul,
Își poartă soarta indiscretă
Apendicele nostru: nasul!

Dar ce e nasul? E-o podoabă?
O rămășiță primitivă?
E-un jvauer ori e o scoabă
C-o simplă funcție olfactivă?

Cînd Cyrano, erou romantic,
Cînta Roxanei din ghitară,
Atuncea nasul lui gigantic
Îi apărea ca o povară.

Dar cînd fanda cu voioșie
Un vers spumos ca o cascadă,
Atînșilor de ironie
Li se părea că nasu-i spadă...

Iar Gogol, uite, ne arată
Un nas de altă calitate:
Un nas ce-și capătă deodată
O dublă personalitate.

Sînt nasuri groase ca barosul
Ori lungi și late ca o birnă
Și cărora chiar chiparosul
Le pare că miroase-a scîrnă...

În schimb sînt alte diafane,
Cum fost-au și-n străvechea Romă,
Ce pretindeau că-n vespasiene
Nu e duhoare, ci aromă...

Sînt nasuri fine, literate,
Ce veșnice vor să rămîie.
Și care sorb cu voluptate
Mirosurile de tămîie...

Sînt nasuri ce se bagă-n ciorbă
Deși zău, nimeni nu le-o cere,
N-ai apucat să spui o vorbă
Și ele au altă părere...

Sînt nasuri grave și solemne
Ori altele meschine, lașe,
Sînt nasuri care pot să-ndemne
La sentimente ucigașe...

De pildă, ești într-o ședință,
Ți se discută o lucrare
Și aștepti ca plin de elocință
Să se pronunțe nasul mare.

Iar dacă nasu-atunci se strîmbă
C-o muscă-l gîdilă sub nară,
Cei mici cu toții ca o trimbă
Sar la discuții și te-omoară...

Și astfel visul drag și mare
Ți l-au ucis ca pe-o moluscă,
Cînd pe sub nas, din întîmplare,
A nimerit o biată muscă...

ȘTEFAN TITA

T. PALL

— Mîncă-l-ar mama! Nu i-e frică de apă: tot wainbuș îl facem...

TERIBILUL

— Iar ai făcut o prostie, d-le! O voce umilă pe care Costică o recunoscuse îndată, chițai: tov. director...

— Scutește-mă! Dacă nu te pricepi de ce te amesteci? Numai prostii faci! Dar cit timp crezi că te voi tolera?

— Nașule...

— Fără naș, te rog! Am închis ochii o dată, de două ori, de nouă ori, dar cit o să mai meargă așa?

— Iartă-mă, nașule! Fii îngăduitor!

— Asta mi-o spui mereu! M-am săturat...

Costică se depărtă incremenit. Va să zică ăsta era teribilul Mitică «Incoruptibilul». După cîteva clipe Mitică ieși acru ca un sirop de lămîie. La vederea lui Costică își îndreptă spinarea, scutură coama și luîndu-l de braț îi spuse, arătînd spre ușa directorului: — Nu știi ce să mă fac cu el! Face greșeli peste greșeli... acum de ce crezi că m-a chemat? Să-l salvez dintr-o chestie... i-am spus că dacă nu se pricepe de ce se amestecă? Și culmea e că nu pot să-l scutur cum aș vrea...

— Încearcă, Mitică!

— Imposibil, Costică! Mi-e naș. Ce să fac, spune și tu?

A. POCH

PESCUITUL CU PLUTA

PESCUITUL CU LINGURA

— Merge pe douăzeci și unu de ani. Au vrut ei să facă scandal dar și-au dat seama că pe mine nu mă intimidază nici cu pile, nici cu proptele, nici cu rubedenii. Deviza mea este: «Te pricepi să-mi faci treabă, bine... nu te pricepi, du-te unde ai vedea cu ochii!» Ce să fac? Asta sînt, Costică și nu mă pot schimba! În clipa aceea omul de serviciu intră în birou chemîndu-l pe Mitică la direcție. Mitică se ridică scuturîndu-și coama leonină ca Danton înaintea Convenției: — Așteapă-mă, Costică! Apoi, ridicînd brațele spre cer: — Ah, dacă n-aș fi eu! Costică ieși după Mitică plimbîndu-se pe culoar. Deodată o voce străină, enervată, îi atrase atenția:

Învietorul de

I. C. V I

I.C. Vissarion s-a născut în anul 1893 la Costești din Valea Dimbovița.

Culegător pasionat de folclor, autor de basme și de literatură pentru copii, poet, nuvelist, romancier, autor dramatic, cercetător psihanalist, editor, I.C. Vissarion s-a dăruit cu fanatism tuturor acestor activități. Poate tocmai din cauza acestei energii pulverizate în prea multe direcții, opera sa nu are consistența și unitatea, necesare unui candidat la posteritate.

Dar I.C. Vissarion a fost și un umorist care în orice caz trebuie scos din uitare. Schița «Învietorul de morți», pe care o publicăm mai jos, poate sta cu cinste în orice antologie de umor universal.

Într-o zi, o birjă de la gară aduse într-un sat un necunoscut, care, după ochelarii ce purta și după hainele nemțești cu care era îmbrăcat, se vedea a fi de la oraș.

Cam în dreptul bisericii se întâlni cu o babă și făcu un semn cu bastonul în spatele birjarului; acesta opri.

— Ascultă, mămuică, — zise el către babă.

Mătușa se opri să asculte.

— Ești din satul ăsta?

— Din satul ăsta, domnișorule.

— Unde stă popa?

— Popa al nostru?... ă! bătrîn ori ă! tînăr?

— Cel bătrîn.

— Apoi cel bătrîn stă aci, în casele astea cu geamlîc; cel tînăr stă în capul satului.

— Tot om de treabă a rămas bătrînul?

— Vai, domnișorule, dar cînd a fost el altfel?...

Necunoscutul zimbi, scoase o hîrtie de un pol și o întinse babei.

— Pe ce? — întrebă ea.

— Că ai pierdut vremea cu mine stînd de vorbă... Uite ce te mai rog... spune-mi dumneata, dar drept — mor în satul ăsta oameni tineri?

— Care n-are zile, cum să nu moară, domnișorule! — răspunse baba.

— Ei vezi? ăsta e păcatul, — îi întoarce vorba necunoscutul, — dar ia banii, că mă ții cu mina întinsă.

— Dar pe ce, maică?

— Nu auzi? fiindcă stai de vorbă cu mine și fiindcă vreau să-mi spui drept.

— Lasă, domnișorule, ține-ți banii; că nu păgubesc dacă vorbesc.

— Băbuțo, — vorbi necunoscutul, — am spus că păcatul dumneavoastră e ăsta: credeți că mor numai oamenii care nu mai au zile... Iacă, eu sint doctor și am descoperit o

mașină — o am aici în geamantan — prin care pot să înviez oamenii! Nimenea pe lume, pină acum, n-a mai fost în stare să facă așa ceva.

Baba, negreșit, auzind asta, se uită la ochelarii necunoscutului, la hainele lui scumpe și fără de cusur, și rămase cu gura căscată.

— Da, babo, dumneavoastră, oamenii de la țară, nu credeți în știința noastră și vă lăsați să muriți cine știe din ce fleac, de o boală de nimic! Și cu toate astea, dacă v-ați gândi la minunile ce le vedeți și dumneavoastră cu ochii, ori le ascultați cu urechile, apoi nu vi s-ar mai părea și mașina mea de învia morții că ar fi cine știe ce grozăvie minunată. Ia acolea o mașină, ca toate mașinile de azi, și lucrul ar fi înțeles... Auzi pe sus: sbirrr... sbirrr...; te uști și vezi că e un aeroplan sau mai multe!... Auzi o muzică, un cîntec, sau un glas, care vorbește parcă dintr-o cutie, și ce e?... radio! Vezi o sîrmă, o drăcie mică, sbirrr un clopoțel ca de bicicletă și alo... ce e?... o nimica toată: un telefon!...

La fel este și mașina mea... dezgrop mortul, îi pui sirme la tîmple, la podul palmelor și la al picioarelor, dau drumul mașinii, hîr-sbirr-sfirr... și mortul se trezește, se freacă la ochi, cască, se întinde și se miră: ce vis!... parcă eram pe lumea ailaltă!...

Apoi, negreșit, el pe lumea ailaltă se și duse, dar eu l-am chemat îndărăt, pe lumea asta, să-și vadă omul de treabă!...

Astfel că pot să înviez cu mașina mea pe orice mort... Aveți azi vreun mort în sat să-l înviez?...

— N-avem; a fost unul — dar ce mindrețe de bărbat, și bogat, și de treabă, și 'nvățat, și frumos, dar l-a îngropat aseară...

— Păcat!, — zise necunoscutul,

și-apoi urmă:

— De pildă, uncheșul dumitale, de cîți ani e mort?

— Iiii!... păi... de vreo douăzeci de ani și mai bine...

— Să-l înviez flăcău de 18 ani?

— Ai?! strigă baba mirată.

— Da, să ți-l înviez de 18 ani, flăcău cu puf pe obraji...

— Îmiii!... maică, maică... să-l mai văz eu ca odată... Dar eu?

— Păi, dumneata rămii așa cum ești... N-am ce-ți face...

— Dar să mă omor la noapte și să mă înviezi miine?

— Nu, trebuie să-ți examinez inima!... Nu se poate; dar lasă să-l înviez pe el...

Baba se gîndi nițel și apoi spuse:

— Flăcău de 18 ani, o să se ducă la cele de 15 ani, iar mie o să-mi zică: uși, babornită bătrînă! Să-l înviezi ca atunci cînd a murit, tot e mai tînăr ca mine acum, și... sint atîtea văduve de război!... Înviază-l mai bătrîn!... dar nu... că am mai făcut și eu doi copii după ce a murit el... și era uricios foc, pentru lucruri de alea!...

Baba se mai gîndi și vorbi tot ea:

— Aș vrea să-mi înviezi pe un băiețel al meu, e mort de 40 de ani... Uncheșul, lasă-l...

— Da, să înviem pe feciorul dumitale... Și acum uite ce ai dumneata de făcut. Eu îți înviez băiatul dumitale aproape gratis... dai o mie de lei... dar trebuie să faci altceva... Lucrul ăsta nu trebuie însă aflat de către stăpînire. Stăpînirea nu ține la oameni: îi pune la biruri și atita tot; iar, ca să nu mai ceară pămînt, cînd moare cite unul, zice: bogdaproste... Așa că, dacă or auzi de mașina mea, n-or să-mi dea voie să înviez decît de-ai lor!... Te duci dar în sat — dumneata știi să dăscinți?

— Scol omul de pe lingoare! răspunse baba.

— Așa... te duci la oamenii cei buni, la cei care au morți vrednici de învia... Căci înțelegi dumneata: eu nu vreau să înviez un hoț, de care a zis satul: bogdaproste, cînd a auzit că l-a luat dracul: nu vreau să înviez un slut, de care au zis alții: bine că l-a luat Dumnezeu; și nici vreun leneș, ori vreun bețiv, de care s-a zis: bine că a descurcat Dumnezeu pămîntul de el!... Vreau să înviez oameni tineri, femei tinere, ai căror părinți au să plătească taxa de trei mii de lei.

— Atunci scrie-mă și pe mine:

mătușa Dobra, doftoroaia... să învieze pe Mateică, feciorașul ei!... Necunoscutul scoase carnetul și însemnă.

— Și-acum, vezi de ei... bărbați tineri, femei, fete, flăcăi... Le spun între patru ochi, și-i trimit la mine.

Apoi el se dădu jos cu un geamantan în mină, întinse birjarului cîțiva poli și-i făcu semn să întoarcă și s-o ia îndărăt. În urmă, porni spre casa popii, petrecut de babă pînă la poartă.

La popa, ce-o fi spus, cum o sucit-o el, cine știe, că popa i-a dat o odae pe seama lui și l-a lăsat în pace.

Seara au început să latre într-un ciinii popii: veneau oamenii cei mai bogați, bărbați și femei, să plătească taxa și să-și înscrie morții scumpi și neuitați lor, la înviere. Pînă în revărsatul zorilor scris doctorul la nume de morți, luă bani și tuturor le spuse că înviere se va face duminică, atunci cînd or mai fi două ceasuri pînă în ziua...

Ziua doctorul dormi și pe seară iar mai avu de lucru. Oamenii să vestiră pe ascuns și de prin alte sat și veneau alții să înscrie la înviere pe iubiții și veșnic plînșii lor morți.

Și a treia noapte și-a patra noapte, doctorul scrise la morți pentru înviere.

Ajunse ziua simbetei.

O femeie tinerică, cea care-și îngropase bărbatul chiar în ajun, sosirii doctorului, și despre care vorbea baba, veni la doctor.

— Dumneata... parcă te cunosc?... o întrebă doctorul, — mai ai vreun frate, sau vrei să-ți înviezi și pe mămica?

— Domnule doctor, — răspunse femeia încet și tremurînd, — eu m-am gîndit de atunci mereu... și tot e mai bine cum a făcut Dumnezeu...

— Adică cum?

— Că a luat pe Ionică al meu! De ce să ne punem noi de-a curmă zîșul voinței Domnului și să-i face împotriva?...

— Dar nu e nici un rău că înviem!...

— Ba este!... Cum, Dumnezeu «Ia-l Arhanghele» și noi «lasă-l». Dar cine sintem noi?... Eu una și mai vreau... Mă lipsesc de taxă numai să rămîie cum a rămas mort e, mort să fie!

— Dar cum, femeie... dumnea ai leșinat de trei ori cînd ți-ai dat bărbatul la groapă!... Strigai,

marti

A R I O N

a spus popa — «ia-mă Doamne, eu fără el n-am ce mai face pe lume!»

— Irai, domnule doctor... parcă Dumnezeu nu știa el, că zic și eu de gura lumii?... Tinăr, bogat e treabă a fost, dar îl cunoșteam ajuns; iar pe pământ, mai sint și alții și mai tineri și mai bogați nai frumoși!... Nu, nu!... nu vreau!... Mă lipsesc de taxă, și-l mort!

— Taxa, îndată ce te-ai scrism făcut rugăciuni e îndoită; și mai dai trei mii de lei și și-l mort.

— Of!... În ce belea intrai!... Ia Dobra strică!... Dar fie... e că se poate și asta... Iată, domnule doctor, trei mii de lei și șterge-l de pe listă!

— Desnodă banii din colțul tulpăului negru — că era cernită, — îi dă pe masa doctorului și zise: «gdaprote!...» Doctorul îi șterse ștergul și femeia ieși pe ușă veselă închinându-se.

— Cum ieși ea, alta intră, întrebându-o ochi, când se încrucișă cu cea

n-am mai avut frică... Acuși el ar afla tot, și curat că m-ar omori!...

— Ei?

— Lasă-l unde l-am băgat!... Tot mai bun e mort, decît viu!... Mort stă acolo, cu dinții rînjiți și nu zice nimic; dar viu ar fi tot timpul cu dinții pe mine!... Mă lipsesc de taxă, numai șterge-l de pe listă!...

— Am făcut rugăciuni pentru înviere!... dacă mai dai o dată taxa îl șterg, de nu, îl înviez!

— Domnule doctor, mă nenorocești!

— N-am ce-ți face, femeie.

— Domnule doctor, cînd era o zi mare se îmbăta, mă injura și degeaba!...

— Nu pot!

— Am adus două mii... Ia-le pe astea... nu mai pot face alta.

— Adu-le, încoace, iar deseară vii și cu restul și și-l șterg!

Femeia oftă și căzu în genunchi:

— M-am împrumutat și de banii ăștia!... n-am alții!... Nu mai învia hoțul iar, că-mi strici tot rostul!... Mă îngropi de vie!...

Și începu să se roage cu lacrimile șiruindu-i pe obraji.

Doctorul o privi, zîmbi, luă cele două mii, ce i le întindea, și șterse un nume de pe listă.

Femeia îi sărută mina și ieși pe ușă.

Un bărbat intră, învîrtind pălăria încet și fără rost, ca omul care nu știe să înceapă vorba și zise: «Sărut mina!» Doctorul îi răspunse: «bună ziua» și-l întrebă tot cu ochii.

— Domnule doctor, mama s-a zăpăcit de bătrînețe!... îi răspunse el.

— Dragul meu, eu n-am venit să omor oameni, ci am venit să înviez oameni; — deci nu pot să fac nici un rău mamei dumitale!

— Vorbiți mai încet, domnule doctor, că

vreau să nu știe nici pămîntul ce-om vorbi noi... Mama nu este zăpăcită, așa, ca să fie bună de dus la bala-muc; este zăpăcită numai, fiindcă a scris pe frati-meu la înviere!... Noi sintem cinci frați și cu el eram șase. Tata, om sărac, nu ne-a lăsat cine știe ce avere. Cum frati-meu

— ăsta, Stan, n-a fost prăsitör, n-a făcut nevastă-sa nici un copil. Murind el, nevastă-sa a plecat, iar eu am intrat în casa lui și am plătit fraților ceva bani, dreptul lor de moștenire la casă. Mi-am făcut și eu rostul meu de om cumsecade... Închipuiește-ți acum, domnule doctor, că înviază frati-meu, Stan. Tot rostul stricat, toată fala mea de om suflată în vînt! Să ies din căsuță, care de, am vărui-o și eu, am bătut un cui pe ici pe colo... e păcat!... A hotărît Dumnezeu, în atotștiința lui, să ia pe frati-meu; de ce să asculti dumneata o babă zăpăcită și să nu lași mortul la treaba lui?... Nu-l mai învia dar, că-mi strici rostul, încurci lumea, și ia de la mine șase mii de lei și lasă-l mort!

Apoi, ploconindu-se pînă la pămînt, ieși pe ușă, spunînd altuia ce era gata să între: «E om bun, mă, e sufletul lui Dumnezeu, are milă de noi păcătoșii!... Să trăiți, domnule doctor».

Intră unul, cu nasul cam roșu, cu fața buhavă.

— Să trăiți, domnule doctor, de... dacă a ieșit dracul pe pămînt, ce stric eu...

— Bună ziua, dumneata?

— Eu sint... Mihalache, circiumarul...

— Treaba dumitale, faci bine că ai o meserie cinstită. Pe cine vrei să scrii la înviere?

— Pe nimeni, domnule doctor, pe nimeni!... Nici un mort nu mai merită învierea. Am auzit că mama unuia Petre, care a fost circiumar, a venit să-l învieze pe Petre... Lasă-l mort, domnișorule, că puneă tutun în țuică și fel de fel de isențuri, — eu tot de la el am învățat, dar eu sint mai cinstit... Eu pui esență de oțet, zaharină și apă și fac vin, dar el, nu puneă zaharină, ci amesteca vin dulce. De ce să mai înviezi hoțul să-mi facă concurență?

Puse trei mii de lei pe masă și se retrase spre ușă.

— S-a făcut; dar bagă de seamă, să nu spui nici nevesti-ti! il povățui doctorul.

De aci toată ziua și pînă noaptea tîrziu, veniră oamenii și plătiră toți, iar cite trei mii de lei, ca să le lase morții morți, aruncînd fiecare fel de fel de pricină.

După plecarea lor, doctorul, care-și avea și el pricinile lui ascunse, stinse lampa și se făcu că se culcă. Își strînsese însă tot al lui și, așteptînd să adoarmă toți din casa preotului,

se culcă îmbrăcat, de-a curmezișul patului. Fără să prindă de veste, se pomeni adormit.

O mină rece îl trezi însă din somn.

— Cine e? întrebă el cam sperios.

— Nu răcni... sint eu, domnule doctor, un tilhar!

— Tilhar!?...

— Da, dar n-am venit să-ți iau banii, deși am auzit că ai umplut geamantanul... Am venit să-ți fac o mare rugăciune...

— Pe unde ai intrat?

— Pe fereastră, pe unde vrei să intru... Uite, să lăsăm astea, eu sint om cinstit și am venit să te rog frumos, să lași morții în pace! Eu am omorît unul, pe care dumneata vrei să-l înviezi. Nimeni nu m-a văzut și, înviaț fiind, m-ar spune!... De aci pricepi și dumneata: jandarmi, procuror, judecători, avocați, jurați, belea!... Pe alții i-am furat; pe alții i-am bătut... Toți ăștia s-ar pune martori falși în contra-mi, ca să se răzbune... M-am gîndit să viu să teucid, și iată-mă!... Dormeai cu gura căscată și era gata să fac un hîrș pe la beregată și al meu era geamantanul! Dar m-am gîndit, că-i învia și tot o să mă afli... Dacă poți să 'nviezi pe alții, cum n-ai putea să te înviezi pe dumneata... Așa, ce mi-am zis: ia s-o iau pe calea cinstită... să-i spun omului: astîmpără-te, nenisorule, ce altă treabă n-ai, că dai de dracu cu un nebun ca mine!...

Te rog dar, lasă morții morți, și ar fi bine s-o cam ștergi și dumneata... să nu mai ai cu nimeni de vorbă... Mîine o să vie aici căpitanul de jandarmi, să-i înviezi și lui, auzi, pe soacră-sa!... Și ăștia știu că o să i-o înviezi gratis!... Apoi, gindește-te mai departe... mai sint mulți ucigași neprinși!... ăștia îți vor coace turta... Lasă morții în pace, nu-i mai învia, că i-a luat Dumnezeu tocmai atunci cînd trebuiau luați.

— Du-te, du-te — bună seara... Oi vedea eu ce trebuie să fac — dar de 'nviaț, n-am să 'nviez pe nimeni... Așa e, ăștia de aici nu merită nici unul învierea!... toți trebuie să rămînă morți!

Ucigașul sări pe fereastră, iar doctorul rămase mult la geam să asculte.

Cînd nu mai auzi nici un zgomot, își luă și el geamantanul, bastonul și bluza, sări pe fereastră încet și pieri de parcă se topi în întunericul nopții.

I.C. VISSARION

văzută de V. VASILIU (1947)

— tii pe ușă, ce-a făcut?

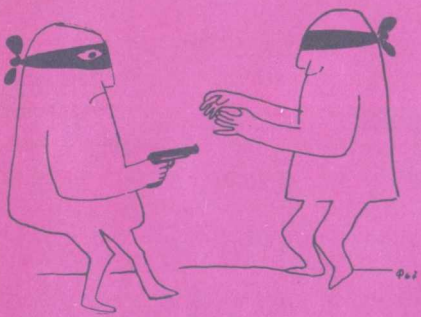
Doctorul surise și așteptă.

— Al meu e mort de șase săptămîni... dar era, Dumnezeu să-l iube, cam afurisit: iubea pe altele, dacă săream și eu alături, mă ora ca pe hoții de cai... Te rog, și face păcat... Dacă a murit, eu

Cînd halterofilul face ascensiuni...

DORIN DIMITRIU

FĂRĂ CUVINTE

DIN LITERATURA

SATIRICĂ

UNIVERSALĂ

DOUĂ SCHIȚE DE IOANNA WILINSKA

(R. P. POLONĂ)

SCRISOARE DESCHISĂ

către lucrătorii de la Radio și din Presă, care se întorc din excursiile făcute în străinătate

Dragi tovarăși!

Prețuim nespus de mult munca dumnea-voastră de reporteri, totuși acum sintem complet informați asupra faptului:

— Că în Cehoslovacia cuvîntul «laska» înseamnă dragoste, iar nu milă, iar cehii mă-nîncă papanăși (knedlički).

— Că în Bulgaria se gesticulează cu capul invers decît la noi, cînd se afirmă sau se neagă ceva și că la Varna a murit Wladyslaw War-nencyzyk (de la Varna), regele polon.

— Că Finlanda este țara celor o mie de lacuri.

— Că la Moscova turnurile ascuțite ale Kremlinului se proiectează seara pe cerul seral, iar dimineața pe cerul matinal și că fetele poartă fuste la modă.

— Că Bucureștiul este un mic Paris, că Stockholmul este Parisul nordului și că Parisul strălucește cu milioane de lumini.

— Că Japonia este țara vișinilor înfloriți și că în Turcia femeile se duc chiar și la școală.

— Că Budapesta se împarte în Buda și Pesta.

— Că Londra este saturată de ceața londoneză care, între noi fie vorba, este favora-

bilă tenului ca o cremă pentru față.

— Că New York-ul este un mare furnicar omenesc și că Roma este orașul etern.

— Că în fiecare țară poți întîlni un polonez care, pe neașteptate, te salută în limba polonă.

Dar trebuie să recunoaștem că din munca grea a domnilor fotoreporteri am aflat pe cale fotografică clar:

— Că înainte de a intra într-o moschee trebuie să-ți scoți încălțămîntea.

— Că și negresele au sini.

— Că în India vacile sfinte împiedică circulația de pe străzi.

— Că în Olanda sint cîmpuri întregi cu lalele.

— Că micii copii italieni seamănă cu tablourile lui Murillo.

Totodată vă comunicăm că am aflat cu deosebită plăcere ceva mai mult despre aceste țări decît se știe în general din manualele pentru clasa a patra și a cincea.

În numele unui grup de cititori și radio-ascultători,

IOANNA WILINSKA

— Cît puteți să-mi împrumutați pentru un revolver încărcat și care țintește bine?

Din «Punch» — Anglia

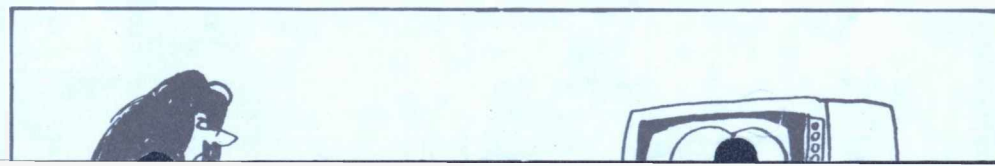

Merg liniștit pe stradă și deodată izbucnește un incendiu! Gălăgie. Arde. Lumea aleargă. Strigă ajutor și arată cu degetele la o fereastră. Tocmai la fereastra de la etajul al cincilea. A treia de la stînga. În fereastră se observă o figură omenească. Deci fără să stau pe gînduri, o iau pe scări în sus. Scările în urma mea încep să ardă. Speranța îmi dă putere. Sparg ușa. Iată-l. Stă sub fereastră. Sărmanul a vrut să se salveze. Îl iau în brațe și fug cu el în jos pe scările care ard în urma mea. Urale: Bravo, trăiască eroul! Iar eu, cu părul gudronat de fum și cu jacheta cuprinsă de foc, îl ridic în brațe pe șeful serviciului de locuințe. Deschide ochii și întreabă: Cum să-ți mulțumesc? — Nu face să vorbim despre asta. Dar el insistă. Atunci îi amintesc delicat. Și ne uităm lung și sincer ochi în ochi.

Deocamdată însă casa stă în picioare, deși vizavi este o școală elementară.

— Poftim — zic eu, copii, cite doi zloți pentru chibrituri. Copilași, cumpărați-vă chibrituri. În fiecare săptămînă le dau cite doi zloți. Și totuși casa stă în picioare.

Ei își cumpără înghețată cu cei doi zloți ai mei. Eh, tîneretul de astăzi! Și doar pe

Multe și miraculoase invenții a născocit mintea omenească în decursul vremurilor. Zborul fără motor, pușca fără fum, nunta fără lăutari, prima fără merite, mă rog, tot soiul de invenții.

Iată că de curind, Întreprinderea de construcții căi ferate din Iași a făcut la rindul ei o invenție care a stîrnit nu atît vîlvă cît mai ales panică: sobele fără coș. Invenția e simplă și nu cere aparataj special. Un simplu tirnăcop. Cu acest utilaj nee electronic, se dărîmă coșurile sobelor, și gata! Invenția poate fi brevetată.

Deocamdată ea a fost introdusă experimental la stația Borzești. Aici s-au supraetaajat cîteva locuințe de servicii, adăugîndu-li-se cîte două etaje.

Din păcate, inteligența unora dintre constructori a rămas la parter. Poate chiar mai jos, la subsol. Fiindcă ce s-a întîmplat? Cu prilejul supraetajării, coșurile sobelor de la apartamentele situate la parter au fost retezate, că doar n-o să admită nici un locatar de la etaj să-i treacă ditamai coșul incins prin dormitor sau prin ciorba de pe masa din sufragerie. Pînă aici deci perfect normal. Apartamentele de la etaj au fost prevăzute cu calorifer. Perfect normal și asta.

Și acum, dragi tovarăși, pică anormalul. Apartamentele de la parter n-au fost dotate cu calorifer. Au rămas cu sobe. Iar sobele au rămas, cum știți, fără coșuri...

În această situație, încălzirea la iarnă se va realiza prin trei posibilități: 1) Ori încălzire prin combustibil termonuclear de Pitești sau de Cotnar, 2) încălzire prin trimiterea unui jet de aer cald pornind din orificiul bucal pînă în căușul palmei și 3) prin frecare în ședință a acelor ființe constructoare cu materia cenușie subetajată.

Noi am aprins focul.

Să vedem din cine o ieși fum...

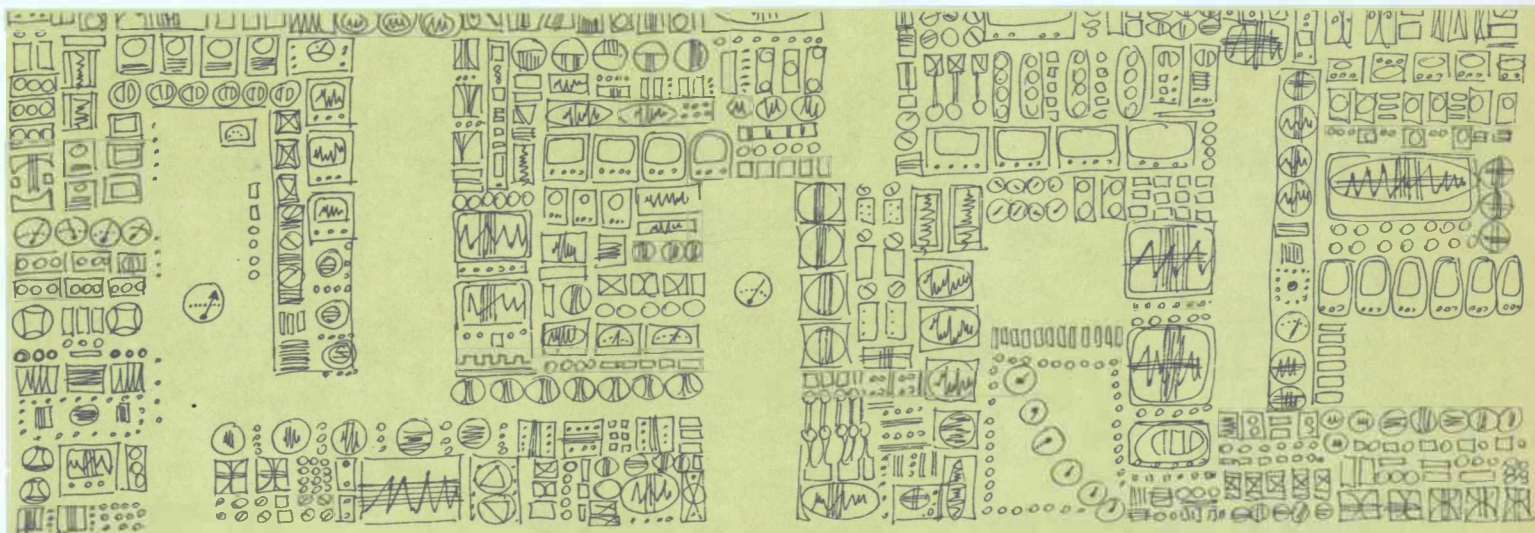

deodată... Alarma! Incendiu! Incendiu! Imediat alerg pe scări în sus la etajul al cincilea. Sun! Șeful de serviciu îmi deschide. Îl iau în brațe. Deodată intră un tip. O mutră antipatică. Mă dă la o parte și-l înhață pe șef. Șeful țipă, se vede că vrea să-l duc eu, deci îl aranjez repede pe tip și-l iau din nou pe șef. Dar tipul nu se lasă, un individ solid. Îmi pune piedică și-mi smulge iarăși povara pe care i-o răpesc după o scurtă luptă victorioasă.

Ce să fac? N-am putut chiar de prima dată să-i vorbesc, netam-nesam, despre locuință.

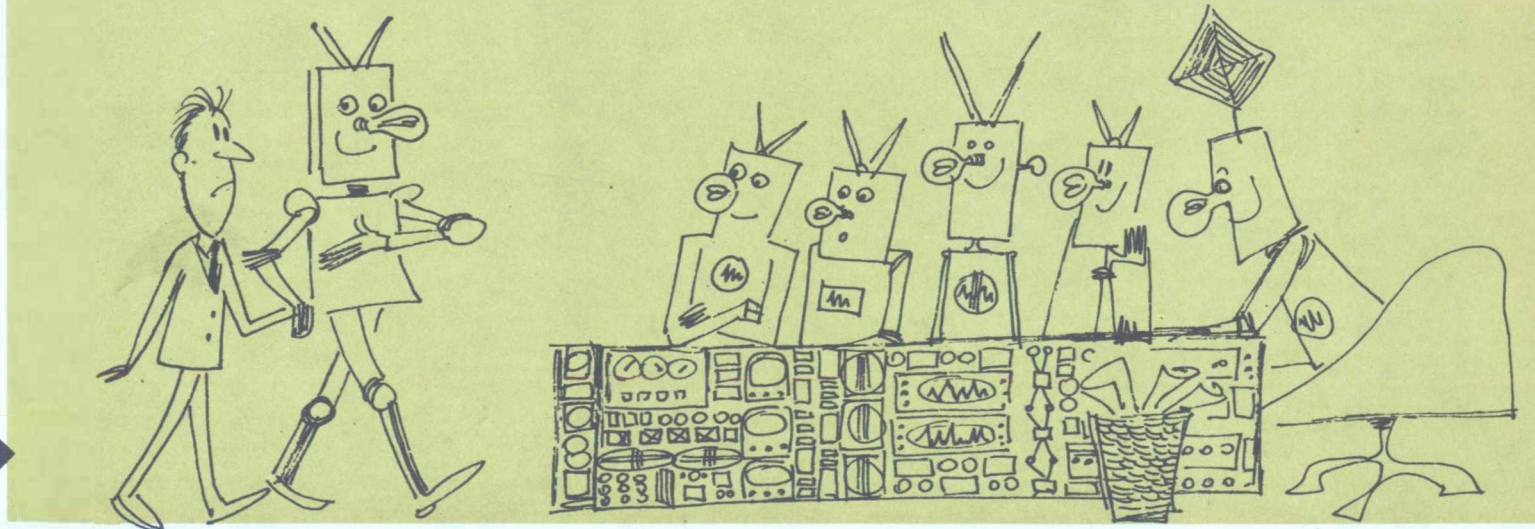
(Traduceri de T. HOLBAN)

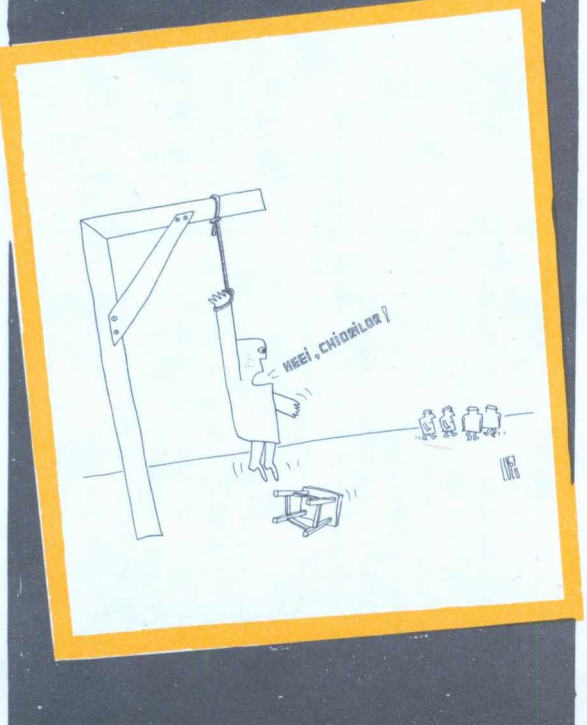
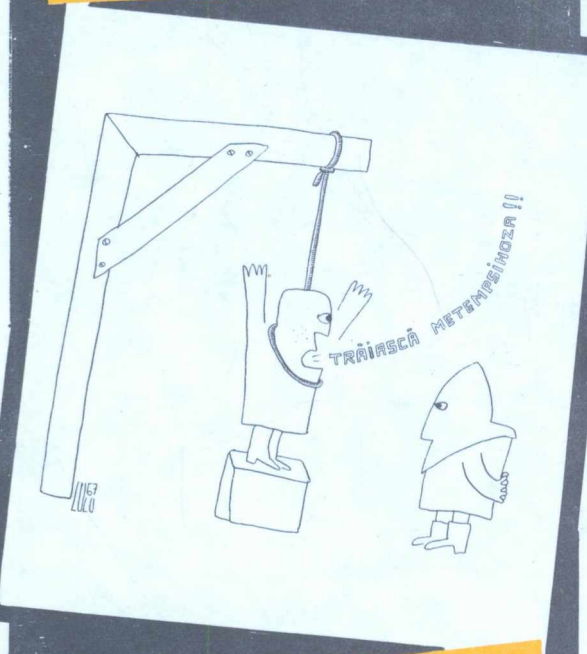
NELL COBAR

LA COMISIA DE INOVAȚII:

COMISIA: — Asa, e nostim!... Dar crezi că poate folosi la ceva?

Trenul cînta.

Nu găsesc cuvinte să mă dojenesc pentru modul stupid în care am început această povestire. Cred că dacă aş fi încredinţat hirtiei, fără să mă gîndesc, prima alcătuire de noţiuni care mi-ar fi trecut aiurea prin minte, şi tot ar fi ieşit un lucru, cît de cît, mai inteligent. Sau, cel puţin, mai normal. Pentru că, la urma urmelor, cine-a mai auzit tren, să cînte? Nu ştiu, am senzaţia că sîntem tentaţi să folosim uneori proprietatea termenilor de parcă ar fi proprietatea noastră. Trenul huruie, tăcăne, gîfîie, şuieră, clămpăne, du-duie, zdrăngăne — orice! Dar să cînte?

Toate cele de mai sus sînt perfect valabile însă pentru alte trenuri, din alte povestiri.

Trenul din povestirea care urmează, cînta. Recunosc că îmi va fi foarte greu să continui, puteam să încep cu altceva şi nu cu acest tren năraşa, bunăoară cu o inspirată descriere de natură, în care ironia şi umorul natural al autorului să zburde libere, ca o herghelie nestrunită de minji. Dar eu am ce am cu trenul şi deşi nu-mi sînt complet străine unele dintre subterfugiile meseriei, mă înscriu printre aceia care preferă riscurile ei.

În acest tren care cînta, călătorea un om singur. Locomotiva trăgea o garnitură de şaisprezece vagoane, dar el s-a aşezat într-un colţ, la fereastră, în vagonul restaurant. Trenul mergea repede, era cald, şi călătorului i s-a făcut sete. Abia cînd a vrut să comande o bere şi-a dat seama că în restaurant nu mai era nimeni, nici chelneri, nici călători. Şi a început să privească pe fereastră. S-a văzut întîi ca într-o oglindă, pe urmă privirea i s-a ascuţit, s-a înfipt mai adînc în peisaj, din ce în ce mai departe, pînă la hotarul de piatră al aducerilor aminte.

Dintre toate, chipul colegului Mircea Mun-

teanu, altminteri liniştit ca o apă stătătoare, se agita parcă, năduşind să ajungă în faţă. Acest M.M. era un filozof, colecţionar de regrete şi fabricant de întrebări chinuitoare. Toate aspectele vieţii cotidiene se ramificau ca nişte biete crengi pe trunchiul viguros, îmbrăcat cu o mantie de licheni al filozofiei lui M.M.

Cînd «omul care călătorea singur» i-a vorbit, într-o clipă în care simţea neapărat nevoia să vorbească cuiva, despre Mariana Popescu, colegă de an, frumoasă ca vacanţa de vară. M.M. a clătinat din cap ca o salcie pletoasă:

— Mă, tu te nenoroceşti...

— Nu, că am gînduri serioase! O iau!

M.M. i-a desenat o cruce în aer, simbolizînd destul de clar perspectiva bietului îndrăgostit de o vacanţă.

— Şi ce-o să faceţi toată viaţa?

Această întrebare decisivă striga din toate puterile după un răspuns decisiv:

— O să ne iubim! E o fiinţă alături de care nu simţi cînd trece timpul.

— Te-ai gîndit vreodată că fiinţa asta doarme?

— E om...

— Şi nu te revoltă?

— Dimpotrivă. Îmi face plăcere.

— Acum! Dar inchipuie-ţi situaţia asta peste cîţiva ani! Nu peste doi, trei! Să zicem peste zece ani! Buzele care te vor săruta pe frunte vor conţine la fel de multă sensibilitate ca un patent sau ca un ciocan de lipit. «Noapte bună», şoaptele în legănarea cărora adormeam altă dată, vor fi rostite atît de alb, de plat, de banal, de inodor, încît substantivul va putea fi înlocuit cu oricare altul, fără ca muzicalitatea confectionată, falsă, rituală, a urării, să se schimbe! De pildă, «brînză bună». Sau, «varză bună». Primul ei contact cu suprafaţa odihnitoare a patului se va solda cu un căscat

Epigrame şi epitafuri • Epigrame şi epitafuri

Unei tinere interesate care s-a căsătorit cu un bărbat mult mai în vîrstă decît ea:

*Se cam miră toţi
Că-i pe trup
Cu mini-jup
Şi la braş
Cu mini-soş.*

Unui chefliu care îşi neglijează familia:

*Bea-n pahar, sticle, căldări
Umblă-apoi pe trei cărări.
În schimb uită după Grasă
Doar cărarea către casă.*

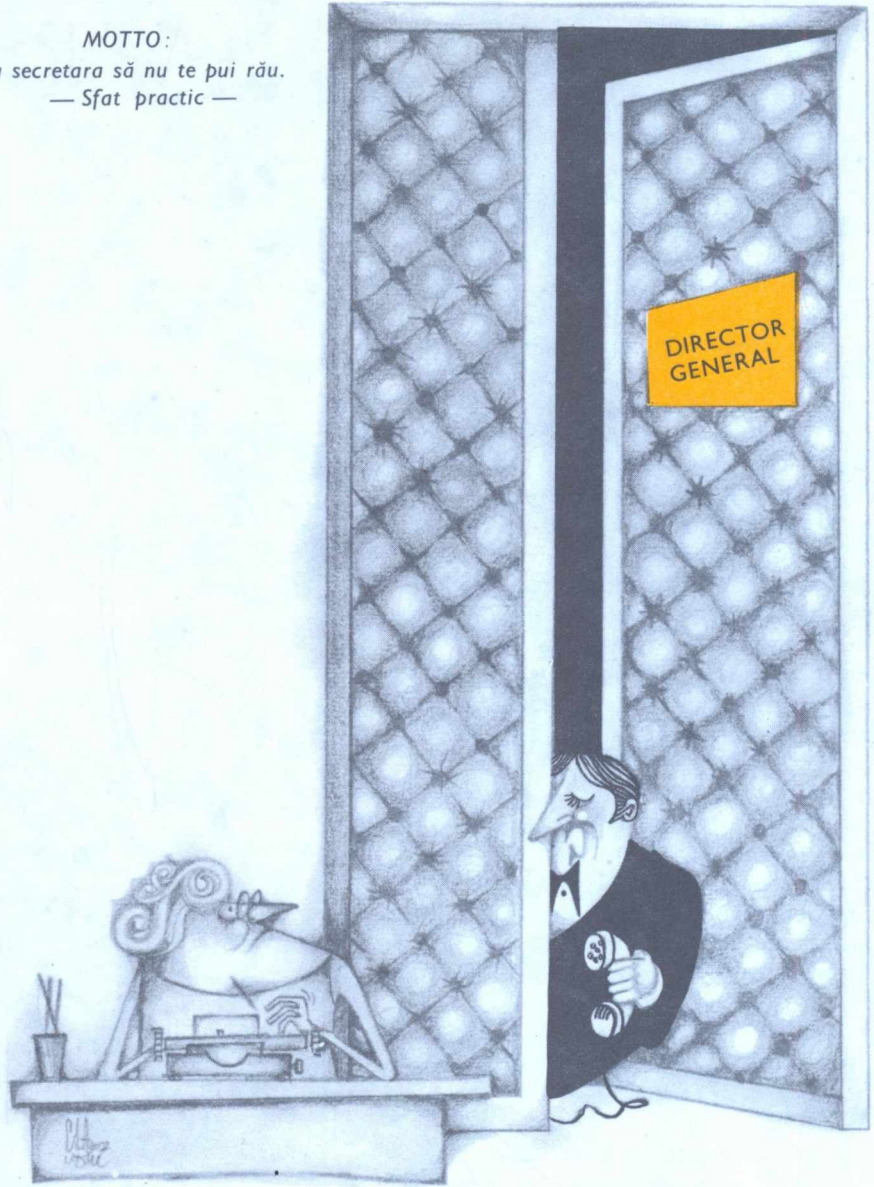
Unui dentist care amină la infinit lucrările:

*Este justă procedura
Şi-a gîndit foarte cuminte:
Nu mi-a terminat dantura
Ca să am pe el un dînte...*

AUREL MĂDÎRJAC

MOTTO:
Cu secretara să nu te pui rău.
— Sfat practic —

— Fiți amabilă... Azi răspundeți la telefon???

ng, cel mai lung cu puțință al unei ființe nenești!

— Va fi, probabil, obosită! Prin urmare, flexul cel mai normal...

— N-o să ți se pară niciodată normal un iscat pe care ai să-l simți că ți se adresează în mod direct! După care zina zinelor, indigentă la tot ce se întâmplă pe această mică lanetă și pe cele imediat apropiate, se va întoarce cu fața la perete, sforăind subțire, ca un ceainic. Iar tu, care nu poți dormi și te îndrești la o mie de lucruri, dintre care peste două sute de prostii, te oprești o clipă cu capul, la început, firește, nu mai mult de o secundă clipă, și la această stupidă constatare: că ești de veselă, de odihnită, de proaspătă, va cădea soția ta, frumoasa adormită, mâine dimineață, la birou, printre colegii ei!

După această discuție, «omul singur» s-a răsfuriat. Pe urmă, calm, a început să gîndesc. E clar că oamenii calmi gîndesc mai mult decît furioșii. Și, parcă, nu știu cum, dintr-o dată îi venea în minte faptul că Mariana Popescu doarme. Parcă o și auzea «sforăind subțire». A urmat o ceartă neînsemnată, ploaie de vară, care, în noile condiții, a căpătat proporții tragice. Cert este că băiatul și-a cerut urgent transferul în provincie. Romantism de inginer tinăr.

Și-a făcut toate formele și, înainte de plecare, s-a întilnit pe stradă, absolută intimitate, cu un coleg de facultate, care lucra în minister. Din vorbă-n vorbă au ajuns la subiectul divers.

— Îl mai ții minte pe Paul Iliescu?

— Cum să nu? Avea o chelie cît lacul Herăstrău.

— Mi-a scris săptămîna trecută. Montează sondă în India.

— Al dracului!...

— Dar pe Mircea Munteanu?

— M.M.?

— S-a însurat ieri.

— Fii serios!

— Pe cuvîntul meu! Și încă cu o colegă a noastră, Mariana Popescu!

Aceste imagini se înfîceau ca niște năluci în privirea ascuțită a călătorului care pleca în provincie să-și ia postul în primire. Bineînțeles că nu era singur, așa i se părea lui, pentru că de fapt cele șaisprezece vagoane erau pline pînă la refuz, iar în vagonul restaurant, abia se mai găsea cîte un loc liber.

Și trenul nu cînta, pentru că de cînd mă știu n-am mai auzit tren cîntînd. Avea un mers cît se poate de obișnuit, nici prea repede, nici prea încet. Doar călătorul nostru apleca încet urechea într-o parte, parcă nu știu ce ar fi auzit. Eu eram sigur că nici nu poate fi vorba de cîntec. Dar cînd mi-am ascuțit urechea și s-a făcut o clipă liniște în compartiment, m-am uitat la călătorul din fața mea cu aerul că aud totul. Și într-adevăr, auzeam. Roata din partea lui se învîrtea ușor, murmurînd cu un glas aproape omenesc:

— Pros-tu-le! Pros-tu-le! Pros-tu-le!

Uite-așa cînta trenul.

AUREL STORIN

V. TIMOC

CUPIDON. — Ah, sesiune de examene!

Angaja-
jamente

Tovarășe profesor, subsemnatul,
Văzînd că se deschide mîine, școala,
Declar că-mi recunosc solemn greșeala
C-am dus-o, vara, slab cu învățatul.

Uitai complet chimia, socoteala
Ce-i hidroliza, ce sînt transistorii
Și exponenții și numărătorii.
Aproape totul; ce mai ala-bala?

În consecință-mi iau angajamentul
Să nu mai neglijez în nici un fel
Și să depun tot zelul și talentul

În sarcina, ce astăzi mă animă!
Semnez și vă salut cu multă stimă,
Ion Popescu (tatăl lui Costel).

pentru conformitate,
VICTOR HÎLMU

CU O SEMNĂTURĂ

I.L.M.E.T.-ul este o întreprindere de industrie locală cu sediul stabil în bătrâna cetate a banilor, Craiova. Această unitate este profilată pe combaterea căldurii, adică fabrică frigider, ca să țină piept și gheață caniculei. Frigiderele-mobilă produse de ILMET i-au adus anul trecut întreprinderii steagul de frunțas pe ramură.

Anul acesta situația unității s-a schimbat întrucitva sau mai exact s-a schimbat cu o silabă: în loc de frunțas, a se citi «co-daș». Tot pe ramură. Și asta nu din cauză că frigiderele răcesc prea puțin vinul sau că untul iese topit. Nu. Topit din această situație a ieșit colectivul fabricii care în fapt s-a dovedit a fi vinovat fără vină. Vinovații cu vină sînt cei de la secția de industrie locală a sfatului popular regional care, într-o noapte de insomnie, s-au gândit să facă și altora nopți albe. Și, în concluzie, în doi timpi și trei adrese, sau poate mai puține, au trasat fabricii care nu poate produce mai mult de 2 000 de frigider, un plan anual de 5 000 de asemenea utilaje care te bagă în răcori. La aflarea acestei hotărîri, fiecare membru al întreprinderii s-a refugiat în cite un frigider. Zadarnic. Nădușelile îi treceau mai departe... Au arătat că nici capacitatea fabricii, nici posibilitățile tehnice, nici spațiul, nici forța de muncă nu sînt profilate conform deciziei așternută pe hîrtia velină cu multe semnături...

E adevărat că planul la semnături poate fi ușor îndeplinit sau chiar depășit, fiindcă nu-i nevoie decît de puțintică cerneală, hîrtie și birocrație...

Fraților, scoateți din birouri frigiderule.

În felul acesta aveți șansa să deveniți mai dezghețați.

"OPERE DE TREI PARALE"

Fintină arteziană care, deși construită în București în urmă cu patru ani, nici pînă în prezent nu are apă.

Instalația de aer condiționat proiectată de I.P.I.U. nu poate fi folosită datorită unor vicii conceptive (produce asemenea vibrații încît acestea sînt confundate cu tremure...!!!)

D. NEGREA

— Ideea e grozavă, dar pentru a da impresia că e și o statuie, dezbrăcați-l și stropiți-l cu var...

POMPIIU DUMITRESCU

— Acuma, băieți, după ce i-am legat p-ăștia de la «proiectări», dăm drumul la instalație și fugim...

Secret militar

Nimeni n-ar putea spune exact care sînt calitățile ostășești ale căpitanului Pieter Daroof. Ca ofițer cu intenția al unui regiment din Pretoria, i-ar fi și greu să dovedească talente napoleoniene. Dar armata Republicii Sud-Africane nu are asemenea pretenții de la cei care slujesc în rîndurile ei. Așa că, după ce vreme de opt ani căpitanul Daroof a gospodărit conștiințios citeva tone de rufărie de corp și a distribuit cu imparțialitate alte citeva mii de perechi de bocanci, el a fost avansat la rangul de maior și mutat cu serviciul la Johannesburg.

Felicitările noastre și la mai mare! Așa s-ar putea încheia această scurtă relatare, dacă ea nu s-ar lungi din cauza unei neașteptate complicații. Conform unei dispoziții recent intrate în vigoare, domiciliile ofițerilor

sud-africani sînt secrete. Dispoziția a dat naștere la unele nedumeriri: ce face, de pildă, un ofițer dacă vrea să-și invite niște prieteni acasă? Refuză să le dea adresa și se buzuie pe simțul lor de orientare sau le spune unde șade și calcă instrucțiunile? Pe de altă parte, cum trebuie să procedeze vecinii cu care el se întîlnește zi de zi pe stradă, pe scară sau în lift? Se autosugestionează că nu-l vîd și trec pe lîngă el cu capul întors sau îi dau politicos bună-zua și mărturisesc astfel că sînt în posesia unui secret militar?

Dar nu acestea au fost problemele ridicate de avansarea lui Daroof. Încă înainte de a părăsi Pretoria, serviciul de contrainformații al armatei a aflat că proprietăreaș proaspătului maior cunoaște strada și numărul unde va sta el la Johannes-

burg. S-a dat numaidecît alarmă și s-au luat măsurile elementare de rigoare: a fost arestat servitorul (negru) al lui Daroof, cei doi servitori (negri) ai proprietăreașei și îngrijitorul (negru) al blocului unde locuiesc atît ofițerul cit și proprietăreașă lui. Căci pentru serviciul de contrainformații al armatei era limpede ca lumina (albă) a zilei că la mijloc e vorba de un sinistru complot (negru).

Patruzeci și opt de ore în șir anchetatorii s-au ostenit bătîndu-i pe cei patru arestați, pentru a smulge de la ei mărturisiri complete. Deținuții afirmău însă sus și tare că habar nu au de perspectivele domiciliare ale proaspătului maior. Cei care îi interogau erau din ce în ce mai convinși că au de-a face cu tipica încăpăținare a conspiratorilor.

Și cu convinșii asta ar fi murit (nu ei, ci cei anchetați), dacă proprietăreașă, exasperată că nu mai are cine să-i deretice prin casă, n-ar fi venit să întrebe ce crimă comiseră servitorii săi. Abia atunci și-au dat seama cei de la contrainformații că neglijaseră să se contrainformeze direct de la ea de unde își procurase prețiosul mister. Proprietăreașă i-a lămurit: i-l spusese chiar Daroof, care o rugase să-i transmită la Johannesburg scrisorile sosite după plecarea lui.

Cu durerea în suflet, anchetatorii au fost nevoiți să dea drumul negrilor arestați. Cu durerea în trup, aceștia s-au înapoiat la treburile lor. Ce a pățit maiorul Daroof? Nimic, ce să pățească? E bine mersi și s-a mutat la Johannesburg, pe strada... A, nu, să nu vă așteptați să vă dăm adresa.

N. AURELIU

Mi s-a rupt căruța-n drum

Mijloacele de locomoție numite căruțe, necesare în anumite împrejurări C.A.P.-urilor din raionul Huși, sint construite de întreprinderea economică aparținând aceluiași raion.

În drum spre un C.A.P. de lângă Huși, admiram tocmai un asemenea produs pe patru roți, construit de amintita întreprindere hușeană. Moș Toderiță imbia cu șfichiul biciului pe cei doi cai bălani care se poticeau:

— Hai, leneșii tatii, hai! Ne-apucă seara!...

Se pare însă că leneșii tatii nu aveau treburi prea urgente acasă, fiindcă nu se grăbeau deloc. Priveau cu ochi oboșiți când spre șanț, când spre mine, când spre nimeni. Mă apropii de moș Toderiță și intru în vorbă:

— Leneși cai, bade!

— Nu-s leneși, minca-i-ar jăratecul, da-s osteniți. Nu-i ușor să tragi la o căruță cu roți pătrate...

— Pătrate? Dar ce-i mă rog? Căruță de circ?

— Te pomenești că de circ o fi! se scărpină după ceafă moș Toderiță, că uite face tot felul de acrobații... la kilometrul trei descopăr că lipsesc trei spițe de la roata din față, dreapta...

— Văd că sint toate...

— Sint fiindcă am avut noroc. La kilometrul doi am găsit șapte spițe căzute de la căruța lui alde Dumitru... așa că mi-au mai rămas patru spițe de rezervă pe care i le-am

dat lui Tănase Onofrei la kilometrul 5, unde își pierduse dînsul spițele de la roata stîngă...

Mai afurisită încurcătură am avut vinerea trecută. Parcă a fost vinerea neagră... Mă afluam cu nevastă-mea în căruță și tocmai vorbeam să ne cumpărăm un radio nou, cînd hop! și făcurăm legătura cu pămîntul...

— Nu-nțeleg, bade...

— Păi nu-i nimic de ne-nțeles. Se desprinsese fundul căruței și a fost vai de fundul nostru! Nevasta cu gura pe mine! Cică om bătrîn și mă țîn de glume!

— De ce nu schimbi căruța, moș Toderiță?

— Păi asta e cea schimbată. Cu prima am parcurs trei kilometri fără reparații capitale. În reparații capitale am intrat numai eu, c-am plecat pe patru roți, și m-am întors pe patru labe. La prima răscruce s-au luat roțile la hartă: una a luat-o spre Huși, că era zi de tîrg, una înapoi spre casă și două spre Vaslui, la cinema. Numai caii și cu mine pe capră am pornit-o în galop, drept înainte...

— Căruțe lucrate trainic!

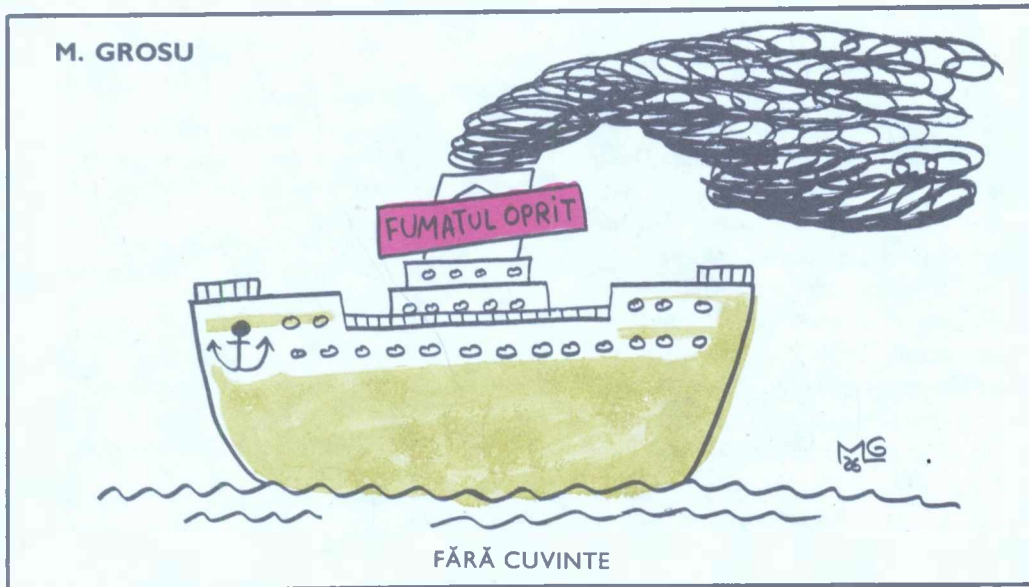
— Trainic. La întreprinderea din Huși. Din lemn verde. Și cînd se usucă iau tot felul de forme. Și se desprind atelajele. Mie mi-a desprins-o și pe babă. Și mi-e milă, că-i doar atelajul meu luat cu cununie... mai curînd m-aș lipsi de meșterii din Huși... Ce? Lucru e ăsta?

— Ai dreptate. Nici în car nici în căruță...

— Și nici măcar nu ești sigur dacă ajungi cu bine acasă! Halal roți!

Parcă-i roata norocului.

I.A.

M. GROSU

FĂRĂ CUVINTE

MAGUL
ȘI
MEDICUL

Un interesant proces a avut loc nu de mult în orașul San Antonio, din statul Texas. S-au întîlnit ca adversari, în fața tribunalului, un medic și un vrăjitor (ați citit bine: un v-r-ă-j-i-t-o-r). Unul îl dăduse în judecată pe celălalt pentru calomnie și discreditare în fața clientelei. Magistratii au considerat că plîngerea este întemeiată și l-au condamnat pe pîrit să plătească 22 000 de dolari ca despăgubiri pentru daunele morale și materiale aduse reclamantului.

Bine i-a făcut vrăjitorului! vă veți grăbi să spuneți dv. Pardon! ne vom grăbi să ripostăm noi. Nu vrăjitorul, ci medicul a fost condamnat. Căci nu medicul, ci vrăjitorul a făcut reclamația.

Lucrurile s-au întîmplat așa: doctorul Samuel Kandall a constatat de la o vreme că doi dintre vechii lui pacienți nu-i mai urmează sfaturile. Intrigat, el a făcut o mică cercetare și a ajuns pe urmele unui anume

Sishtra Vishtra, «mag laureat», care, conform anunțului publicat în diverse ziare, vindeca orice boală cu ajutorul «forțelor magnetice terestrosmice» și a «influxului interior». Erau tratamente despre care dr. Kandall nu auzise nimic, așa încît el a investigat mai departe și a aflat că «magul laureat» nu se numește de fapt Sishtra Vishtra, ci — mult mai simplu — Tom Brown. Pregătirea lui științifică constă în frecventarea a patru ani de școală elementară și a șapte ani de pușcărie. Examenul de admitere în acest ultim institut de învățămînt constase, pentru Brown, în executarea cu succes a unei spargerii nocturne.

Cu scepticismul caracteristic medicilor, Kandall nu s-a lăsat impresionat de laurii magului și a încercat să-și convingă foștii pacienți că magnetismul terestromagnetic și fluxul interior nu sint tocmai indicate pentru afecțiunile lor. Cei doi bolnavi i-au dat ascultare și s-au

înapoiat la un tratament mai clasic.

Atunci Tom Brown, alias Sishtra Vishtra, și-a ieșit din sărite și l-a dat în judecată pe medic. Acesta a crezut la început că e o glumă proastă. Dar și-a schimbat părerea cînd s-a pomenit somat de tribunal să demonstreze că magnetismul și fluxul NU contribuie la vindecarea unor maladii. Evident, dr. Kandall nu a putut furniza această probă negativă, așa cum nu ar fi putut demonstra, de exemplu, că NU există draci cu coarne și coadă, că pisicile negre NU poartă ghinion sau că marțea și vinerea NU sint zile proaste. Drept care, a fost condamnat așa cum știți.

Sentața tribunalului din San Antonio arată că, în Statele Unite, unde se practică, pe motive politice, celebra «vinătoare de vrăjitoare» vrăjitorii pot deveni uneori ei înșiși vînători.

N. GALĂȚEANU

DRAGĂ URZICO,

Într-o bună zi și-a făcut apariția în Capitală una pe nume Gergely Maria Magdalena care a început să caute prin toate ungherele diversi naivi. Și uite așa a dat peste Bentoiu Radu din str. Parincea nr. 8 (raionul N. Bălcescu) căruia, Maria Magdalena i-a promis, aflînd că are nevoie, că-i face ea rost de un medicament pur suedez. Totul pentru numai 800 lei! După puțin timp, Bentoiu a primit din partea acestei «binevoitoare» cinci cutii în care se aflau peste 300 de drajeuri, care însă supuse unei analize de laborator (ca urmare a unor suspiciuni), s-a constatat că sînt niște nevinovate pastile de vitamina «A» care la farmacie costă cițiva lei.

Mario Magdalena, ai încurcat-o cu vitaminele. Suedeze, ai? Dar uite că s-a descoperit adevărul. Avem și noi vikingii noștri!...

I. Tudorel, Loco

URZICO,

Trebuie să-ți spun una care m-a uimit: I.I.S. «Nicovala» din Sighișoara se extinde prin construirea unei noi unități, lucrările fiind executate de către una din grupele de lucru ale T.R.C.L.-ului Brașov.

Deși în curînd unitatea respectivă va fi dată în exploatare, constructorul a decis ca grupurile sociale aferente (vestiare-băi etc.) să fie date în folosință în... 1968!! Așa că pînă atunci muncitorii din noul sector vor fi nevoiți să-și schimbe hainele de stradă cu cele de lucru și invers tot în vechiul sediu care se află la 3 km distanță de unitatea în cauză. Și e firesc că această perspectivă a stîrnit nemulțumiri. Conducerea întreprinderii a protestat pe lingă constructor, dar dumnealui nici n-a vrut s-audă!

Deci trebuie făcut ceva, că doar n-o să lăsăm «Nicovala» între ciocan și... T.R.C.L.!!

A. Pop, Sighișoara

URZICO DRAGĂ,

Stația experimentală «Delta Dunării» din

Maliuc a făcut praf o serie de bunuri, distribuind unor persoane străine de unitate, mobilier, cazarmament și obiecte de uz casnic în valoare de aproape 100 000 lei.

Ca urmare a scandalului ce s-a ivit cu acest prilej, cu chiu cu vai s-a recuperat doar un sfert din aceste piese. Pînă în prezent însă nici... Mafalda nu știe dacă se va putea ajunge vreodată la revenirea totală a bunurilor risipite în incinta stației.

Cu această ocazie s-a făcut o interesantă descoperire și anume că, deși inițial respectivele obiecte au pornit-o din «Delta Dunării» o bună parte din ele plutesc actualmente pe... apa Simbetei! De unde sînt lansate la intervale regulate, semnale S.O.S. care în traducere... contabilă înseamnă: Salvați Obiectele Stației!!

Mihai Tudorică, Maliuc

URZICUȚO,

Anul trecut soția învățătorului Radu Dumitru din Tătulești (raionul Slatina) s-a certat din te miri ce cu soția lui Victor Uță, președintele sfatului popular din localitate.

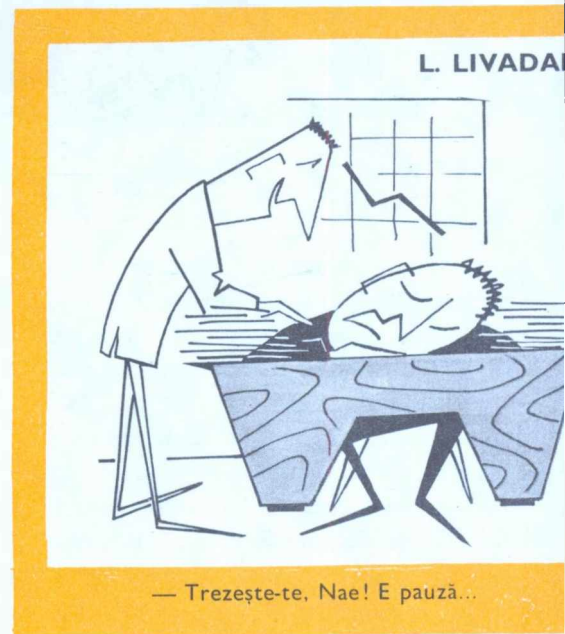
Și uite așa s-au format două tabere care curînd s-au lărgit în sensul că Nicolae Rădulescu, secretarul sfatului, s-a aliat cu familia învățătorului, iar Ion Istrate, contabilul aceleuiași sfat s-a alăturat președintelui...

Așa că de un an, de dimineața și pînă seara plouă cu reclamații scrise și verbale cînd din partea unei echipe, cînd din partea celeilalte, cauză pentru care la sfatul popular respectiv nimeni nu mai poate să-și vadă de treburi. Toată lumea numai ochi și urechi la scandaluri care se desfășoară zilnic pe toată durata programului de lucru.

Și zăpăceala continuă! «Nevestele vesele din... Tătulești» nu se lasă! S-or fi crezînd cele din Windsor!...

Petre Panait, Slatina

Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

Pastel nocturn

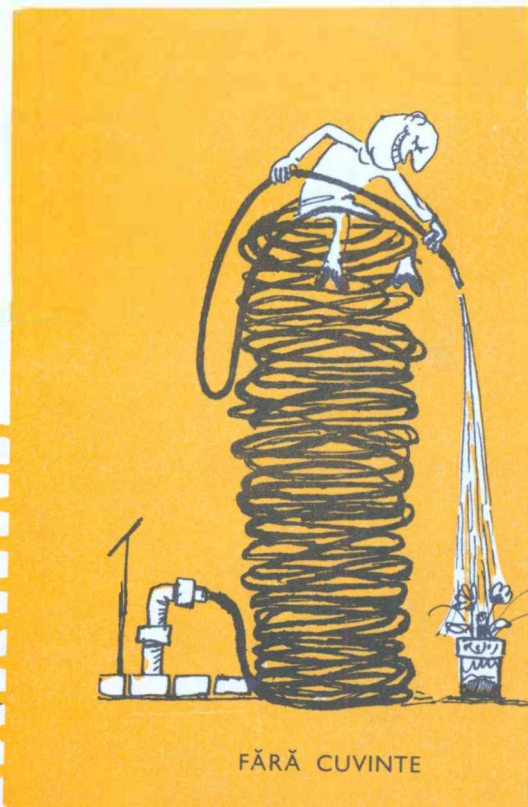
*Un semi întuneric răcoros
Inundă bulevardele ca apa.
Și becului din casă, somnoros,
Comutatorul îi închide pleoapa.*

*Mașinile prind lent să se rărească.
E noapte. Pe manșete verzi de drum
Panselele încep să ațipească
Uitînd deschise șipuri de parfum.*

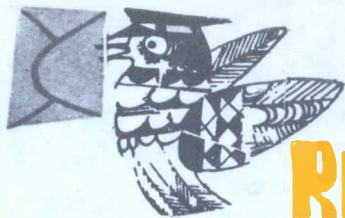
*Sub abajururi, cad în miopie
Luminile — electrice pupile —
Și totul într-n calmă reverie...*

*În blocul meu e pretutindeni stîns,
Doar jos la bar din miezul albei zile
Veghează printre sticle-un git aprins.*

TITI GHEORGHIU

POSTA

REDACȚIEI

A. JUNCU — TIMIȘOARA

Nu. Caricaturile sint sub așteptările... dumneavoastră.

NICOLAE GHITESCU — LOCO

«Nocturna», în alte variante, a mai văzut lumina zilei. Dintre epigrame am ales doar una:

Unui doctor ortoped:

*Ai succes la operații
Chiar și când nu te aștepți
De la tine cocoșaii
Trec în lumea celor drepți.*

O «mică» observație: medicii specializați în ortopedie se ocupă de... picioare.

MARIN SERPE — TULCEA

Să ne înțelegem: poezia «Doi prieteni» ori e după Lev Tolstoi (cum notați sub titlu) ori e traducere (după cum menționați sub semnătură). Oricum ar fi, calitatea versurilor — care vă aparține în exclusivitate — e foarte slabă. Asta, după noi...

P. EUXIN — CONSTANȚA

«Lacrima tirzie» e de plins, nu e de ris.

CONSTANTIN HORJA — LOCO

«Noaptea de vară» e un pastel. Ușurel. N-avem ce face cu el.

VALENTIN MATAACHE — TG. JIU

Caricatura e bunicică, dar nu ne plac dimi-nutivele. Mai trimiteți.

MIRCEA VULCU — TIMIȘOARA

Citez ultima strofă din poezia «Amindoi».
*Și-nvăluși de valul de iubire
Am dat gândurilor mele glăsuire
Și dragostea noastră rădăcini adânc își*

înfigea
Sub tăcerea nopții ce ne învăluia.
Trebuie să știți că iubirile mari sint mute. Când încep să dea glăsuire gândurilor, ca în strofa de mai sus, s-a dus... poezia.

ILIE M. STAN — FĂGĂRAȘ

În schița «Lasă dom'le teoriile» faceți totuși prea multă... teorie.

C. AVACHIAN — LOCO

Că ați uitat să dați un titlu poeziei, nu mă surprinde. Nici noi nu știm cum s-o numim. După cum e așezată pare să fie poezie, după cum e scrisă seamănă mai mult a proză. În orice caz, nu e nici una, nici alta.

I. SUCEVEANU — IAȘI, ROBER LAZOREFF — GOVORA

Peripețiile unui cetățean siciit de-o muscă nu prea ne-au entuziasmat. N-aveți alte idei pe... căciulă?

CORINA DOBRICĂ — LOCO

Tema din caricatura dv. este bună: au mai prelucrat-o și alții.

VASILE GLIGOR — COM. AVRAM IANCU — RAIONUL CÎMPENI

Cum de-ați ghicit? Nu publicăm versuri lirice.

FRANCISCVINGANU — Com. CURTICI RAIONUL ARAD, GEORGICĂ MANOLE — COM. POPEȘTI, FOCȘANI

«Cugetările unui bețiv» sint cam ameteite. Lăsați-le să se mai trezească.

S. GHEORGHE — HUNEDOARA

E bine să nu practicați calamburul pe scară industrială pentru că ajungeți la facilități de genul acestora:

— Toată lumea are nare numai porcul n-are nare.

Ca să vă plagiem: un calambur din calamburtă.

NELU COMAN — CONSTANȚA

Schița «Soacre, soacre...» e mai mult articol, caricatura e mai mult desen. Dorim să ne trimiteti altceva, mai puțin didactic.

NICHIFOR E. SIBIANU — BRAȘOV

Nu avem obiceiul să ne lăudăm între noi. Reveniți cu altceva.

CONSTANTIN SIMION — CARANSEBEȘ

Piesa «fotbal» nu este... reprezentativă. Personajul negativ central nu se află în centru, hazul e pe tușă. Mai aveți nevoie de antrenament.

DUMITRU JATEȘ — CLUJ

Desenul e slab. Gluma de pe plic e lipsită de sens. Păstrați-vă hazul pentru caricaturi mai bune.

A. ONDRA — CONSTANȚA

În cele cinci schițe explicați prea mult lucrurile. Din această cauză există o anumită monotonie, un oarecare didacticism. Cititorii sint mult mai deștepți decît îi cred unii scriitori.

IOAN A. DORULESCU — MORENI

«Interviu cu poezia românească» seamănă cu teza la română a unui elev foarte conștiincios. Iată o parte din dialog, cit se poate de elocventă:

— Pe unde ați mers?

— Pe la cărturari.

— Exemple?

— Miron Costin. De la el am trecut la psaltirea în versuri (Dosoftei), apoi am fost prin 1676 la Mihail Halici. După tot pelerinajul ăsta am ajuns la primul Văcărescu.

Chiar dacă meritați nota zece, nu sinteți totuși în nota noastră.

DEOCAMDATĂ, NU!

Iosif Gh. Silaghi — Iași, Mușa Petre — comuna Starchiojd-Teleajen, Florin Dobrescu — Galați, Drăgușanescu N. — Loco, Dinulescu Miron — Loco, Ene Cristoph — Tg. Jiu, Gh. M. Nițescu — comuna Dănicei, raionul Rm. Vilcea, Radu Stoian — comuna Făurei, raionul Lehliu, Nicolae Bucur — Loco, Gheorghe Costache — Loco.

— Când mi-ai spus: Vino să luam masa împreună, mi-am închipuit cu totul altceva!

BOALĂ GREA

La Spitalul dermato-venerian din București a avut loc de curind un consult de specialiști, pentru punerea diagnosticului unei cantități de bunuri aparținând spitalului. În urma consultului, s-a dat și buletinul medical: «casare iremediabilă».

În consecință, s-a făcut ieșirea din spital unui impresionant munte de țesături de bumbac care, cu acte în regulă, a fost internat la D.C.A. În acele zile puteai să îmbraci întreg D.C.A.-ul în pijamale dermato-veneriene, să-l culci în cearșafurile spitalului și să-l învești în păături casate.

Altora produse din lemn și metal li s-au făcut acte de deces și au fost înmormintate contra chitanță la cimitirul I.C.M.

După terminarea funeraliilor a intervenit însă un fapt neprevăzut. S-a constatat că proaspeții înmormințați nu trebuiau să moară. Trebuiau să trăiască. Cu alte cuvinte, cearșafurile, fețele de pernă, pijamalele și etc., erau în stare bună, mai puteau fi utilizate încă multă vreme, și că onor comisia de specialiști condusă de directorul cu delegație Negreanu, au înmormintat cu forța bunurile Spitalului dermato-venerian punînd un diagnostic greșit, pripit și neavenit...

Proverbul spune că «morții cu morții și vii cu vii», așa că morții își vor dormi somnul de veci acolo la D.C.A. și I.C.M., iar viii vor da explicații cum au reușit să caseze 75 000 de lei...

Să vedem ce le poate pielea.
Chestie de dermatologie.

— Lasă, tovarășe! Merge și așa!